

Toen je me vond

Tamara Postma

Toen je me vond

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2023 Dutch Venture Publishing

Auteur: Tamara Postma

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Marieke Veringa, Jen Minkman & Cathinca van Sprundel

Eerste uitgave mei 2023

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Right there, you broke my heart.
and I still loved you, with all the little pieces.*

Proloog

Zes jaar geleden

Bibberend ploeter ik door de natte sneeuw, die de straten van New York al dagen bedekt. Hier en daar is de sneeuw bevroren en zo glad, dat ik me amper staande kan houden. Maar ik heb geen andere keuze dan doorlopen, ik móét door, want als ik ergens ga liggen, of even rust... Ik weet wat voor gevolgen dat kan hebben. Ik heb gezien wat het met mensen doet. Het is koud, zo verschrikkelijk koud, dat iedere teug adem die ik neem, zeer doet aan mijn longen. Het is een van die momenten waarop ik mijn keuze om weg te lopen vervloek. Dat ik me oprecht afvraag of ik het niet nog wat langer had kunnen volhouden. Of op zijn minst wat meer kleding mee had kunnen nemen. Mijn schoenen, dezelfde schoenen die ik een jaar geleden droeg, toen ik uit het raam klom en ontsnapte, zijn compleet doorweekt en al maanden te klein voor mijn voeten, waardoor ze behoorlijk zeer doen. Om over mijn jas, die ik een paar maanden geleden van een dakloze vrouw kreeg, nog maar te zwijgen. Ooit is hij ongetwijfeld warm geweest, of in ieder geval waterdicht. Maar nu is

het niets meer dan een natte lap stof die ik met me meesleep, omdat het alternatief van helemaal geen jas dragen nog erger is.

Een koude windvlaag lijkt dwars door me heen te blazen en bevriest me tot op het bot. Ik moet stoppen, op adem komen. Voor ik straks in elkaar zak en echt niet verder kan. Ik zie een bushokje, waar een vrouw de krant staat te lezen en zak daar neer op het bankje, waar ik een poging doe mijn handen te verwarmen door er wat warme lucht in te blazen.

‘Koud hè, kind?’ merkt de vrouw op.

Ik kijk op en zie dat ze niet alleen een dikke winterjas, maar ook wanten, een sjaal en een muts op heeft. Werkelijk alleen een klein gedeelte van haar gezicht is onbedekt en ze moppert over kou? Ik zou een moord doen voor alleen al die wanten.

‘Behoorlijk,’ mompel ik, mijn armen wat om me heen wikkelen tegen de pijnlijke kou. Ik kijk om me heen en lees ondertussen wat van de achterkant van de krant, waarachter de vrouw is verdwenen. En dan valt mijn oog op een klein berichtje. Nietszeggend tussen de andere oproepjes, bijna alsof het verstopt is. Normaal zou ik het ook niet lezen, ware het niet dat mijn naam daar staat, onder een kopje met ‘vermist.’

‘Kun je het lezen, meid?’ vraagt de vrouw op geïrriteerde toon.

‘Ja, ik... Sorry, zou ik misschien de krant na u mogen? Ik wil graag dat artikel op de achterkant lezen.’

Ze kijkt me aan, trekt haar neus op en even denk ik dat ze boos weg zal lopen, maar dan slaat ze de krant dicht en draait ze hem om, zodat ze kan kijken over welk artikel het gaat.

‘Welke bedoel je?’

Ik sta op en ga naast haar staan, op gepaste afstand, omdat ik haar niet af wil schrikken.

‘Deze!’ zeg ik, wijzend met mijn vinger naar het artikel waar mijn naam in vernoemd staat. Ik scan het stukje, amper twintig regels lang en voel me per woord misselijker worden.

Vermist.

Isabella Lombardo verdween op 27 november vorig jaar uit haar slaapkamerraam, waarna ieder spoor van haar ontbreekt. Haar ouders, Carlos en Adriana Lombardo, zijn graag geziene gasten in het New Yorkse societyleven en staan bekend om hun grote donaties aan goede doelen, waaronder het nieuwe ziekenhuis dat komende maand in Brooklyn zal openen. Dat juist hun dochter wordt vermist, roept veel vragen op. Is zij vrijwillig weggelopen? Of is zij wellicht ontvoerd en wordt zij ingezet als chantagemiddel tegen haar ouders, die bekendstaan om hun grote vermogen?

Heeft u meer informatie over deze zaak, belt u dan met de NYPD.

‘Wat een toestand, hè?’ hoor ik de vrouwenstem naast me zeggen. Ik schrik en besef dat ik mijn handen zo sterk tot vuisten gebald hebt, dat mijn nagels kleine wondjes in mijn handpalmen gemaakt hebben, die nu pijnlijk branden bij het voelen van de ijle lucht.

‘Arme ouders, het lijkt me verschrikkelijk als je kind om een gewone ruzie van huis wegloopt en niet terugkeert. Wat moet zo’n jong meisje nou alleen op straat? Ze zal vast in handen gevallen zijn van loverboys of drugs gebruiken. Die jeugd van tegenwoordig heeft ook geen respect meer voor hun ouders. Als mijn zoon gewoon weg zou lopen en niets meer van zich zou laten horen, dan was hij nog niet jarig.’

Iets in me wil tegen haar ingaan, boos op haar worden, omdat ze geen idee heeft waar ze het over heeft. Maar ik heb er geen energie voor. Het kost me alle kracht in mijn lichaam om überhaupt warm te blijven. Dus ik zucht en knik. De vrouw kan er niet méér naast zitten, maar ik wil geen argwaan wekken. Als er iemand is die respect voor haar ouders had, ben ik het wel. Zelfs ondanks alle vernederingen en

mishandelingen bleef ik altijd beleefd en behandelde ik ze altijd met respect. Sterker nog, zelfs na alles wat ze me hebben aangedaan, hield ik nog van ze. Tot dat ene moment dat ik besloot te vertrekken, toen veranderden die gevoelens van liefde al snel in haat.

Een klein sneeuwvlokje dwarrelt vanuit de grijzige wolken naar beneden en landt op mijn neus, waar een kouprikkel me laat huiveren. Het laat me terugdenken aan die ene avond, ongeveer een jaar geleden. Het sneeuwde toen ook, het was zo ontzettend koud. Maar ik bleef steeds maar denken dat het alleen maar beter kon worden, iets dat het nu, na een jaar, nog steeds niet echt is.

Daar in het bushokje, beschut tegen de sneeuw, die in grote buien om me heen valt, laat ik me in een hoekje zakken, waar ik me zo klein mogelijk maak, zodat het me hopelijk minder energie kost om warm te blijven. Hoelang ik daar zit weet ik niet. Maar ik zie het donker worden, ik zie de feestelijke kerstverlichting aan gaan in de straten en ik zie winkelende, vrolijke mensen voorbijlopen, allemaal blij dat de feestdagen eraan komen. En niemand ziet mij. Niemand heeft oog voor dat zestienjarige meisje, dat hier in de kou zit te verkleumen. Moederziel alleen, zonder ook maar iets om zich aan op te warmen. Ademhalen kost me steeds meer moeite, net als bewegen. Ergens kan het me ook gewoon niet meer schelen. Wie mist mij nou? Als mijn ouders me echt zouden missen, hadden ze meer moeite gedaan om me te vinden toch?

Het gebibber stopt en ik voel mijn lichaam zwakker worden. Mijn ogen vallen dicht en het duurt niet lang voor ik indommel. Iets waar ik uit gewekt word door een zachte, oude stem.

‘Meisje? Heb je wel een plek om te slapen?’

Een oude vrouw, gekleed in hetzelfde soort vodden als ik, kijkt me aan met haar vriendelijke bruine ogen en duwt wat tegen mijn schouder.

Bibberend van de kou kijk ik haar aan en schud mijn hoofd, iets dat me het laatste snikje energie kost dat ik heb.

Ze pakt een kan uit het karretje dat ze met zich meetrekt, schenkt wat warmes in een beker en geeft dat aan me. Voorzichtig nippend van de flauwe maar hete bouillon voel ik mijn lichaam weer wat opwarmen en lijkt het beter te gaan. Als ik het kommetje op heb, wenkt ze me te gaan staan en neemt me bij de arm. Straat na straat lopen we door de ijzige kou, leunend op het karretje, terwijl de sneeuw zich blijft opstapelen om ons heen. En dan, als ik denk dat ik echt niet verder kan, stopt ze voor een oud, vervallen gebouw midden in een straat, waar ze twee keer op de deur klopt. Een man doet open en kijkt eerst haar aan, voordat hij zijn ogen over mij heen laat glijden.

‘Donna, heb je er weer eentje?’ zucht hij met een oude, vermoede stem. ‘Je weet toch dat we al vol zitten?’

‘Ze mag mijn kamer, deze redt het niet op straat,’ zegt de oude vrouw vastberaden.

De man knikt en helpt me over de stoep, waar ik op de deurmat ineenzak, compleet uitgeput van de kou en de inspanning. Ik voel hoe ik opgetild word, hoe iemand me mee de trap op neemt. En ergens, helemaal boven in het gebouw, word ik op een bed gelegd, gevuld met lappen en stro, maar na een jaar op straat geslapen te hebben voelt dit bed als de hemel. Ik bedank de man, die de deken over me heen legt en me zegt dat ik moet gaan slapen. Doodvermoed val ik in slaap, maar niet voordat ik me voorneem om hier te blijven tot ik aangesterkt ben en dan een ander plekje te zoeken, zodat de vrouw in ieder geval haar kamer terug heeft.

In werkelijkheid liep het allemaal heel anders, het zou namelijk zes jaar duren voordat ik weer weg zou gaan.

1

New York is een stad om in te verdwalen.

Drie weken. Drie hele weken zijn er voorbijgegaan sinds ik ontsnapte uit mijn gevangenis. Een luxe gevangenis, misschien zelfs een gouden kooi. Althans, zo noemde hij het, maanden geleden, toen ik net bij hem was en hem nog niet kende. Of eigenlijk ken ik hem nog steeds niet. Hij liet me alleen de dingen zien waarvan hij wilde dat ik ze zag. Hij vertelde me alleen de dingen waarvan hij wilde dat ik ze wist. Als ik erop terugkijk, is hij net zo goed een vreemde voor me als Valerie dat was, of die vrouw die ik maanden geleden tijdens ons etentje in de wc tegen het lijf liep. De vrouw die me voor hem waarschuwde. Die zei dat ik moest maken dat ik wegkwam. Ik had naar haar moeten luisteren. Ik had die ene avond moeten ontsnappen, weg moeten rennen toen het nog kon. Maar ik had hoop. Ik had hoop dat hij zich open zou stellen, dat ik hem zou leren kennen. Weet ik veel, dat hij misschien zou veranderen. Maar niets van dat alles gebeurde. Iedere keer als ik dacht dat Luca Angeletti zich voor me openstelde, kreeg ik alleen maar meer vragen. Iedere keer als ik iets dichterbij kon komen, stootte hij me dubbel zo hard af. Ik weet niets over hem en misschien

is dat maar goed ook. Het maakt het makkelijker om hem te vergeten. Om de herinneringen aan de goede momenten die we samen hadden uit mijn geheugen te verbannen. Herinneringen die me, zelfs nu ik hem drie weken niet gezien heb, nog steeds een warm gevoel in mijn buik bezorgen als ik me weer eens laat meeslepen door de vele emoties die door mijn hoofd spoken, iedere keer als ik iets te lang alleen ben met mijn gedachten.

Ik moet niet aan hem denken; ik moet aan mezelf denken. Hem altijd drie stappen voor zijn, zodat hij me niet zal vinden. Zodat hij me nooit zal vinden en hij me nooit meer kan opsluiten. Want ik weet dat als dat ooit gebeurt, ik nooit meer zal kunnen ontsnappen.

‘Mevrouw?’

Als door een wesp gestoken spring ik op en draai ik me om, in mijn beweging een zware vaas van tafel pakkend om me te kunnen verdedigen als dat nodig is. De naam die door mijn hoofd schoot, de gevoelens van angst die dit onverwachte bezoek bij me losmaken, het duurt allemaal maar een fractie van een seconde en toch is het niet meteen verdwenen als ik zie wie er bij me in de kamer staat. Hij is het niet. Hij heeft me niet gevonden. Het enige dat ik zie, is een meisje met sluiik donkerblond haar en grote bruine ogen, die me geschrokken aankijken.

‘Wat moet je?’

Aarzelend wijst ze naar het schoonmaakkarretje dat ze naast zich heeft staan en zet dan een beleefde glimlach op, terwijl haar ogen wantrouwend naar de vaas in mijn nog steeds opgeheven hand kijken, waar de gedroogde bloemen een voor een uit beginnen te vallen.

‘U heeft geen kaartje aan uw deur hangen dat u niet gestoord wilt worden. De deur was niet op slot. Ik, ehm, op het schema staat dat uw kamer al een aantal dagen niet schoongemaakt is. Wilt u dat ik later terugkom om uw kamer schoon te maken?’

Jemig Isabella, je slaagt er echt enorm goed in om jezelf te beschermen. Zelfs het kamermeisje kan nog zo je kamer binnenkomen zonder ook maar een sleutel te gebruiken. Langzaam breng ik de vaas naar beneden en zet hem weer op het tafeltje, waarna ik rechtop ga staan en haar ongemakkelijk aankijk.

‘Ga je gang, doe wat je moet doen,’ mompel ik, waarna ik mijn dikke badjas iets dichter om me heen trek en naar het raam loop, waar ik naar de talloze straten van New York kijk, die als een doolhof door elkaar heen lijken te lopen.

In de afgelopen drie weken heb ik op verschillende plekken gelogeed. De eerste paar nachten sliep ik in een luxe hotel, maar toen ik merkte dat mijn geld er daar wel heel erg snel doorheen vloog, besloot ik verder te trekken. Momenteel zit ik in het vierde hotel en hoewel het best duur is, bevalt het me hier wel. De kamers zijn eenvoudig maar schoon, het eten is goed en het personeel is vriendelijk. Maar goed, ik weet ook dat dit geen oplossing is. Ik kan niet voor eeuwig uit ramen van hotelkamers blijven staren zonder dat ik naar buiten kan. Dan had ik net zo goed bij Luca kunnen blijven, want op deze manier heb ik nog geen vrijheid. Bovendien is het ook niet bepaald goedkoop en als ik op deze manier doorga, ben ik straks weer terug bij af en kan ik weer in de visfabriek gaan werken. Ik moet een plan hebben, verder trekken. Doorgaan met mijn leven.

Ik hoor een zachte stem meezingen met een liedje dat ik vaag herken van de radio en kijk toe hoe het meisje mijn bed afhaalt en schoon beddengoed over de lakens heen trekt. Ze is van mijn leeftijd, iets ouder misschien, en ik vind het zo gek dat onze levens zo anders zijn. Zij is hier gewoon lekker nietsvermoedend aan het werk, terwijl ik hier lichtelijk panisch voor een raam sta, alsof ik ieder moment verwacht dat Luca daarbeneden op de stoep zal staan, naar boven kijkend, met een sigaret in zijn hand.

En dan schiet weer die ene zin door mijn hoofd, één van de laatste dingen die hij tegen me zei.

‘Je doet je best maar, Isabella. Niemand komt in of uit mijn gebouw zonder dat ik het weet. Ook jij niet. En wat dat laatste betreft: ik heb je al eens eerder gevonden, ik heb overal ogen en oren, in New York en daarbuiten. Als jij denkt dat je kunt ontsnappen aan mij, dan ben je nog gekker dan die moeder van je. Ik zal je overal vinden, Isabella. Fucking overal.’

Ik moet New York uit. Ik moet hier weg, een plek vinden waar ik de rest van mijn leven kan blijven. Waar ik gelukkig kan worden. Maar waar? Waar moet ik naartoe? Verdomme, leefde Joe nog maar. Hij zou wel weten wat ik moet doen.

‘Mevrouw?’

Opnieuw schrik ik op, maar ditmaal niet zo erg dat ik weer iets pak om me mee te verdedigen. Het meisje kijkt me aan en wijst naar mijn rugzak, het enige bezit dat ik heb. Alles wat ik heb, alles wat ik heb meegenomen, zit in die tas. De paar kledingstukken die ik mee heb genomen, mijn geld en de zwarte jurk, het zit er allemaal in. En zij wijst ernaar, al snap ik niet waarom.

‘Ik zie dat u nog niet uitgepakt heeft. Kan ik u misschien ergens mee helpen?’

‘Nee!’ zeg ik verschrikt, wat er weer voor zorgt dat zij me aankijkt alsof ik een volslagen idioot ben. Het is een smoezelige rugtas notabene, geen klomp goud. ‘Eh, nee. Ik blijf niet lang. Denk ik.’

‘Oh, oké. Is er iets anders dat ik voor u kan doen? Heeft u tips nodig voor bezienswaardigheden hier in de stad?’

‘Bezienswaardigheden?’

Oké, nu denkt ze waarschijnlijk echt dat ik gestoord ben. Ze gooit de stapel beddengoed in de waszak bij de deur en duwt dan een pluk van haar steile pony uit haar gezicht.

‘Ja, ehm... U bent een toerist, toch? Ik wil me nergens mee bemoeien, maar ik weet dat u al vier dagen in deze kamer zit. Wilt u niet eens wat meer van New York zien?’

‘Je houdt me in de gaten?’

Meteen zie ik haar lichtbruine ogen groot worden en de pluk haar weer achter haar oor wegspringen als ze haar hoofd schudt.

‘Nee, absoluut niet, mevrouw. Maar ik zag op het schoonmaakrooster dat deze kamer niet schoongemaakt was omdat u er steeds bent. Dus ik...’

‘Het is oké,’ mompel ik zo geruststellend mogelijk. ‘Ik ben geen toerist, ik ben hier opgegroeid en zeg maar “je”.’

‘Oh!’ zucht ze opgelucht. ‘Ik ook! Ik kom uit Astoria, Queens. En jij?’

Shit, ik heb helemaal geen zin in dit soort praatjes. Ik wil niet dat iemand iets over me weet. Ik vertrouw niemand, zie iedereen als een spion van Luca. *Ik heb overal ogen en oren, in New York en daarbuiten.* Dat was wat hij tegen me zei. Ik zie hem er echt wel voor aan dat hij een onschuldig kamermeisje omkoopt om me te bespioneren. Maar voor ik een leugen kan bedenken, springt ze op en klapt ze in haar handen.

‘Nee wacht! Ik wil raden! Ik ben meestal redelijk goed met accenten. Je hebt een net accent, alsof je van goede komaf bent. Ik denk Upper East Side?’

Ze kon er niet meer naast zitten, maar toch knik ik en zie dat haar ogen beginnen te stralen.

‘Ik wist het! Accenten raden is mijn geheime talent. Maar als je daar woont, waarom zit je dan hier in een hotel?’

Wat is dat meisje nieuwsgierig. Is dat normaal? Bestaat er niet zoiets als beroepsetiquette ofzo?

‘Sorry, dat hoor ik ook helemaal niet te vragen. Ik heb geen filter, ADHD, het spijt me.’

‘Geeft niks,’ zeg ik zo overtuigend mogelijk. ‘Ik, ehm, kan gewoon niet naar huis.’

‘Oké,’ zegt ze schouderophalend, waarna ze op haar horloge kijkt. ‘Ik moet weer door naar de volgende kamer, maar als je wat gezelschap wil; ik ben om vijf uur vrij en ik heb niets te doen. Lijkt het je leuk om samen wat te eten beneden?’

Eigenlijk weet ik niet of ik dat een goed idee vind. Eigenlijk wil ik het wel, want na drie weken zonder menselijk contact lijkt het me heerlijk om eens een normaal gesprek met iemand te voren. Maar ik weet niet of ik beneden in een restaurant vol mensen wil gaan zitten.

‘Ik bestel meestal roomservice.’

‘Oh, maar we kunnen ook hier blijven, hoor. Ik kan je zelfs een paar geheime gerechten vertellen die niet op de kaart staan. Maar als je geen zin hebt, dan... ehm...’

Ik schrik van de klank in haar stem. Het voelt alsof ik haar teleurgesteld heb en dat wil ik helemaal niet. Ze is lief. Een beetje druk en impulsief, maar wel lief. En ik zie dat ze nu aarzelend naar haar karretje aan het staren is, alsof ze spijt heeft dat ze het überhaupt gevraagd heeft. Waarom zeg ik niet gewoon ja? Ze ziet er onschuldig uit, niet alsof ze Luca kent, of überhaupt met maffiafiguren in aanraking komt. En ik wil me zo graag normaal voelen, gewoon weer wat contact hebben met iemand die niet voor de roomservice of achter de balie werkt. Ik kan toch gewoon ja zeggen? Ik... Shit, ze loopt al naar haar karretje, ik moet iets zeggen om haar tegen te houden. Ik moet...

‘Nee, lijkt me leuk!’ spuw ik eruit.

Meteen heb ik spijt, maar zij kijkt me eerst vol verbazing aan, om daarna enthousiast op en neer te springen, terwijl ze druk in haar handen klapt.

‘Superleuk! Dan zie ik je vanavond! Ik heet Ani trouwens, of eigenlijk Anita, maar aangezien mijn moeder en twee tantes ook zo heten, is Ani beter. En jij?’

Ze steekt haar hand naar me uit en even twijfel ik of ik hem aan wil pakken, maar doe het dan toch.

‘Milena,’ zeg ik zo overtuigend mogelijk. Ik kan nog steeds niet wennen aan die naam, maar het is nou eenmaal de naam die op mijn, door Joe gegeven, nieuwe paspoort staat. Dus ik zal er maar aan moeten wennen.

‘Milena... Mooie naam! Ik zie je!’

En met die woorden loopt ze mijn kamer uit, het karretje met was en schoonmaakspullen met zich meetrekkend.

Er verstrijken een paar uur, waarin ik een dutje doe, eindelijk twijfel of dit wel een goed idee is en mijn vuile was beneden in de wasserette doe, om het vervolgens weer schoon in de tas te stoppen. Ik twijfel om te vluchten, maar boek weer een nachtje bij voor mijn kamer en betaal meteen, cash. Het is kennelijk raar om steeds per nacht te betalen en bij ieder hotel waar ik heb geslapen hebben ze me erop gewezen dat het veel goedkoper is om meteen voor een week te boeken, maar ik wil nergens aan vastzitten. Het is ook de reden dat ik nog steeds uit mijn rugtas leef, zodat ik meteen weg kan als dat nodig is.

Om vijf uur sta ik bij het raam van mijn hotelkamer, in een trui en spijkerbroek, te kijken naar de talloze mensen die beneden me over straat lopen. Het is iets waar ik nooit zo bij stilgestaan heb toen ik nog huis of op straat woonde, maar de rijkere gedeeltes van New York zijn gewoon altijd druk. Van vroeg in de ochtend tot diep in de nacht lopen er altijd mensen op straat. Je hoort altijd taxi’s toeteren, je ziet altijd fietskoeriers tussen het verkeer door racen. En hoewel ik het een geruststellend idee vind dat het Luca met al deze mensen veel meer moeite gaat kosten om me te vinden, beangstigt het me ergens ook

wel weer. Want de kans is heel groot dat er tussen al die mensen ook mensen lopen die naar mij op zoek zijn.

Ik neem net een slok uit mijn glas water, als ik een limousine voor het hotel zie stoppen. Niet dat dat erg bijzonder is, maar het is precies zo'n limousine als Luca heeft. Waar hij me in meenam, op de enige avond dat ik naar buiten mocht.

Met ingehouden adem kijk ik toe hoe de chauffeur om de auto heen loopt en de deur openmaakt. Ik zie een man uitstappen, met donker haar. Heel even slaat mijn hart over, maar dan zie ik aan het postuur van de man dat hij Luca nooit kan zijn. Of hij moet heel erg aangekomen zijn. Opgelucht hap ik naar adem en leg een hand op mijn borst, waar ik mijn hart als een bezetene tekeer voel gaan. *Doe normaal Isa, hoe groot is de kans nou dat uitgerekend bij naar dit hotel komt? Vrijwel nihil toch?*

Ik wil net weer mijn glas naar mijn mond brengen, als de deur van mijn kamer opengaat en ik weer verstijf van angst. Is hij er? Heb ik me toch vergist? Snel kijk ik om me heen naar iets dat ik als wapen kan gebruiken en pak bij gebrek aan beter een grote fles water die op mijn nachtkastje staat. Met de zware fles opgeheven in mijn hand loop ik stilletjes de kamer wat verder in, klaar om me te verdedigen als dat nodig is.

'Milena? Ben je er?'

Voor de tweede keer in een paar minuten voelt het alsof er een enorme last van me afvalt. Natuurlijk is het Ani, dat is toch logisch? We hebben afgesproken.

'Milena?'

Ik haal een hand door mijn losse haren en loop de slaapkamer uit, waar ik Ani met een trolley zie staan, met daarop een heleboel eten en een grote fles wijn.

'Daar ben je! Ik dacht al dat je hem gepeerd was!' grijnst ze.

'Nee, ik... Sorry ik hoorde je niet.'

‘Geen probleem. Wat was je van plan met die fles? Ga je die nog neerzetten?’

Een beetje beschaamd kijk ik naar de fles in mijn nog steeds opgegeven hand en zet hem snel op de tafel.

‘Sorry, ik ehm...’

‘Heb je een slecht geweten? Ik merk het! Er zijn makkelijkere manieren om iemand te vermoorden dan een fles of een vaas, hoor.’

Ik glimlach maar, in de hoop dat ze het als een grapje bedoelt en aan haar gezicht te zien is dat gelukkig ook zo. Ze rijdt de trolley naar de bank en begint daar alle gerechten van het blad af te halen en op de salontafel te zetten.

‘Ik hoop niet dat je het erg vindt, maar ik heb alvast wat gekozen. Raz, of nou ja, Raoul, is de chef-kok hier en hij is mijn vriend. Dit zijn allemaal dingen die ze als voorbeeld hebben gemaakt voor het menu vanavond en anders gooien ze het weg. Is super zonde, toch?’

Vol verbazing kijk ik naar de enorme hoeveelheid gerechten die op het kleine tafeltje worden gezet en vraag me af waarom dit normaal weggegooid wordt. Ik zie entrecote, soep, twee soorten kip, zeebaars, een aantal soorten aardappelgerechten en zoveel salade dat ik alleen daaraan al een hele maaltijd zou hebben. Stuk voor stuk ziet het er geweldig uit en de geur die mijn kamer vult, lijkt op die in een luxe restaurant.

‘Kom op! Tast toe, anders wordt het koud!’ lacht ze, terwijl ze me een vork in mijn handen duwt en vast begint te eten.

Eerlijk is eerlijk, het eten is geweldig en het is heel gezellig om weer eens met iemand samen te eten in plaats van alleen. Tijdens het eten vertelt Ani me over haar leven hier in New York. Haar vader is van Mexicaanse komaf en haar moeder een typische New Yorkse socialite, die alles heeft opgegeven voor de liefde, tot die haar bleek te belazeren met een veel jongere vrouw en haar achterliet met torenhoge schulden en twee kinderen om te voeden. Ze is een harde werker en dat heeft

Ani van haar overgenomen. Naast deze baan in het hotel werkt ze ook nog in een kledingwinkel en springt ze af en toe bij als serveerster in een café hier ergens dichtbij. Ondanks dat ik haar helemaal niet ken, is het eigenlijk geen moment ongemakkelijk. Al vertel ik haar eigenlijk helemaal niet zoveel over mezelf, of tenminste, dat probeer ik. Totdat ze met die onvermijdelijke vraag komt.

‘Oké, genoeg over mij. Ik ben eigenlijk heel erg benieuwd naar jou. En dan vooral naar waarom steeds je iedere keer paraat staat om me aan te vallen als ik de kamer binnenkom. Of ligt dat aan mij?’

‘Nee, absoluut niet,’ zucht ik. ‘Ik... ehm...’ Shit, hoe ga ik dit verpakken, zonder dat er meteen ‘ex-liefje van een maffiabaas en kroonprinses van de onderwereld’ op mijn voorhoofd komt te staan? ‘Ik kom uit een lastige relatie. Mijn vriend was nogal, ehm... Dominant. Overheersend... Ik heb het uitgemaakt, alleen ben ik bang dat hij me zoekt.’

‘Shit!’ brengt ze uit. ‘Wat kut, joh! Dus je verstop je nu in hotels en zo?’

‘Zoiets,’ geef ik toe. ‘Hij heeft me gezegd dat hij me overal kan vinden, dus ik durf mijn kamer eigenlijk niet zo goed uit. Al zal dat binnenkort wel een keer moeten, want ik heb niet heel veel geld meer en...’

‘Kom hier werken! Ik regel wel een baan voor je. Mijn baas is hard op zoek naar werknemers en ik weet zeker dat hij je aan zal nemen.’

Even kijk ik haar verbaasd aan en wil eigenlijk meteen nee zeggen, tot ik erover nadenk. Een baan in een hotel, dat ik daar niet eerder aan gedacht heb. Ik heb de plakkaatjes met ‘hulp gevraagd’ wel eerder zien hangen, maar heb er nooit bij stilgestaan dat ik dat werk wel zou kunnen doen. Maar net als ik enthousiast wil reageren, zakt de moed me alweer in de schoenen.

‘Heel graag, dat zou geweldig zijn. Maar ik denk dat ik met dit werk deze hotelkamer nooit kan betalen. En ik heb geen andere plek waar ik naartoe kan. Ik kan niet naar huis.’

Even kijkt ze me nadenkend aan, om vervolgens wat extra wijn in mijn glas te schenken en het hare bij te vullen.

‘Je kunt bij mij wonen. Ik heb een kamer hier niet ver vandaan. Niet meteen nee zeggen, je krijgt je eigen slaapbank en het is misschien klein en rommelig, maar wel schoon. Dat ik die kamer kreeg was al een gelukje, maar de huur is zo hoog dat ik hem amper alleen kan betalen. Dus je helpt mij er ook mee als je ja zegt. En bovendien heb ik ervaring met lastige exen. Dus ik help je er wel voor te zorgen dat hij je niet kan vinden! Komt echt helemaal goed.’

Voor een paar seconden schieten alle redenen waarom ik dit niet zou moeten doen door mijn hoofd. Maar dan besef ik dat dit echt mijn beste optie is. Het is een kans uit duizenden, een dak boven mijn hoofd en een baan. Het is precies wat ik nu op dit moment nodig heb.

Dus hoewel ik Ani amper ken, til ik mijn glas op van de tafel en tik hem tegen die van haar aan.

‘Lijkt me een geweldig plan. Proost op dit nieuwe avontuur!’

2

Luca

Pats!

Met een enorme zwaai gooi ik het glas, dat enkele seconden geleden nog in mijn hand zat, tegen de muur aan mijn rechterkant, waar hij in honderden stukjes uiteenbarst. Glassplinters, grote en kleine scherven vullen de ruimte, verspreiden zich over dat kleine stukje vloer dat vrij is, terwijl op de inslagplek een grote beschadiging zichtbaar is.

Het geluid doet me niets. Die scherven kunnen me geen fuck schelen. Het feit dat Valerie in elkaar kroop bij het horen van de knal en het zien van mijn woede, kan me totaal niet boeien. Ik ben kwaad, meer dan dat... Er is gewoon geen woord voor te verzinnen om uit te drukken hoe boos ik ben. Hoe boos ik al drie weken ben, sinds die ene dag dat ze verdween. Dat ze door mijn handen glipte en weer spoorloos was, alsof ik haar nooit bij me gehad heb. En alsof het nog niet genoeg is dat ze verdwenen is, heb ik ook nog die jakhals op mijn hielen zitten. Mijn problemen zijn groter dan ooit en ik heb geen idee hoe ik hieruit moet komen.

‘Baas?’ probeert Gio zachtjes, maar met een gebaar van mijn wijsvinger leg ik hem het zwijgen weer op. Ik kan er niet nog meer bij hebben. Niet nog meer informatie, niet nog meer gezeur. Mijn lontje is vandaag nog korter dan anders en ik weet dat ik ontplof als ik nog meer slecht nieuws krijg.

Aan de voetstappen te horen, verlaten mijn mannen de kamer. Misschien Val ook wel, het kan me niets schelen. Ik blijf met mijn rug naar de ruimte toe staan, tot de voetstappen uitgestorven zijn en ik er zeker van ben dat er niemand meer is. Dan... Pas dan, als ik zeker weet dat ik alleen ben, lukt het me om mijn masker te laten zakken. Om mijn schouders te laten ontspannen en me om te draaien.

Op mijn bureau ligt een envelop. Een envelop met daarin een boodschap die aan mij gericht is. Of eigenlijk is het geen boodschap; het is een dreigement. Aan mij. Ik moet háár binnen een week overleveren aan hen, of ik heb een heel groot probleem. Nou ja, dat heb ik eigenlijk sowieso wel. Want A: ik heb haar niet meer, en B: ik heb geen fucking idee waar ze kan zijn. En geloof me, ik heb haar gezocht. Ik heb al mijn personeel, al mijn mannen van hun gewone werk afgehaald om haar te zoeken. Maar het is kansloos. Het is opnieuw alsof ze nooit bestaan heeft. Alsof ik haar verzonnen heb. Wat godsonmogelijk is, aangezien ik een hele kamer vol heb met haar spullen. Een kamer waar de dekens nog naar haar ruiken, waar haar lange donkere haren nog in haar haarborstel zitten.

Moedeloos zak ik op mijn bureaustoel en leg mijn hoofd in mijn handen, waar ik in mijn ogen wrijf, die dik zijn van vermoeidheid. Al drie weken, sinds dat telefoontje waarna ik halsoverkop vanuit Italië naar huis vloog, doe ik geen oog meer dicht. Ik slaap alleen op de momenten dat mijn ogen letterlijk dichtvallen van vermoeidheid en ik mezelf een paar uur slaap gun. Ik weet dat het niet goed is, maar iedere seconde waarop ik slaap, kan ik niet naar haar zoeken. Weet ik niet of ze veilig is.

Ik open mijn ogen weer en kijk naar de bruine envelop voor me, waar met grote zwierige letters mijn naam op geschreven is: *Gianluca Angeletti*. Wie hem ook geschreven heeft, weet mijn echte naam. De naam die ik amper gebruik. En hoewel de brief geen afzender heeft, weet ik van wie hij is. Of tenminste, geen naam, maar ik weet van wie hij afkomstig moet zijn. Het is iemand die me al weken dwarsboomt, die me pakt op al mijn zwakke plekken.

Ik open de envelop en haal de brief er nogmaals uit. Het is een korte boodschap, geschreven op zakelijk, dik en zwaar papier, met daarin het watermerk van de Lombardo-familie.

Gianluca,

In de afgelopen maanden hebben we je in de gaten gehouden. Je denkt misschien dat je onaantastbaar bent in die bunker van je, maar niets is minder waar. We kennen al je zwakke plekken en kunnen je te grazen nemen op momenten dat je het niet verwacht. Die schietpartij van laatst was nog maar het topje van de ijsberg.

Breng haar terug naar huis. Je hebt één week.

Terug naar huis? Zijn ze helemaal gestoord, of zo? Denken ze nou echt dat als ik haar vind, ik haar meteen in de klauwen van die ratten laat vallen? Dat ik haar bij ze aflever en ze veel succes wens? Ze zijn nog dommer dan ik dacht. Ik schud wat met de envelop en kijk hoe een kleine foto op mijn bureau valt, van de enige avond dat ik het aandurfde om met haar naar buiten te gaan. Toen ik hem zag, wist ik meteen wanneer hij gemaakt was. Zij staat in haar zwarte jurk, waarin ze adembenemend mooi was, op een grasveldje bij een heg, waar ze geen kant op kon. Ik sta tegenover haar, probeer haar vast te houden, te sussen, omdat ze zo in paniek was. Ik weet nog steeds niet waarom ze die avond vluchtte en heel soms vraag ik me af of het niet beter zou zijn geweest als het haar gelukt was. Op dat moment voelde ik nog niets voor haar en zij nog niets voor mij. Het had alles zoveel

makkelijker gemaakt. Ik zou niet zo diep in de shit zitten als ik haar gewoon had laten gaan.

‘Luca, kunnen we praten?’

Ik kijk op en zie Alfeo in mijn kantoor staan, zijn armen over elkaar en zijn gezicht op standje bezorgd. Iets dat op zich al fucking irritant is.

‘Niet over haar.’

‘Prima, dan praten we over haar familie. Die nieuwe leider, hebben we al een lead? Enig idee wie het zou kunnen zijn?’

‘Hoe moet ik dat verdomme weten? Daar heb ik jullie toch voor?’

Hij slaakt een diepe zucht en komt tegenover me zitten, zonder het aan me te vragen, zodat ik het niet kan weigeren.

‘Jij bent onze leider, Luca. Ik snap dat je haar mist en...’

‘Ik mis dat kutwif helemaal niet. Als ik haar ooit te pakken krijg, dan heeft ze een verdomd groot probleem.’

Hij zucht en schuift zijn stoel aan, voor hij weer tegen me ingaat.

‘Het is oké om toe te geven dat je gevoelens voor haar hebt, hè? Kom op, man. Ik ben getrouwd, ik weet hoe het is om iets voor een vrouw te voelen. Felice wil bij me weg, nu helemaal aangezien ik alleen nog maar bij jou ben. Ik snap dat je wil doen alsof je een gevoelloze klootzak bent, maar ik heb jullie samen gezien. Ik zag de blik in je ogen toen Val je vertelde dat ze weg is. Doe niet alsof het je niets kan schelen.’

‘Het kan me ook niets schelen,’ brom ik. ‘Het enige dat me kan schelen, is dat die nieuwe leider haar kennelijk terug wil hebben en me anders iets aandoet. Ik kan haar niet vinden. Hoe moet ik haar ooit bij hem bezorgen als ik verdomme niet eens weet waar ze is?’

‘Denk na, Luca. Heeft ze iets gezegd? Die laatste keer dat je haar zag? Iets dat een aanwijzing zou kunnen zijn?’

Ik denk na, laat die laatste woorden van haar nogmaals door mijn hoofd gaan. Niet dat ik erover na hoeft te denken; ik heb er zo vaak aan

teruggedacht dat ze opduiken in mijn hoofd zonder dat ik er moeite voor hoef te doen.

Maar Luca, onthoud één ding. Als jij gaat... Als je het flikt om me hier een fucking week achter te laten met dat vreselijke wijf, dan ben je me kwijt. Als je terugkomt, ben ik weg. Het kan me niet schelen hoe, maar ik zal ontsnappen. En dan zie je me nooit meer terug.'

Op dat moment had ik het weggelachen. Ik dacht dat ze dramatisch deed, dat ze niet echt zou gaan. En natuurlijk hoopte ik dat ook, want ik was nou juist aan het uitzoeken wat ik kon doen om haar wat meer vrijheid te geven. Oké, en ik was er ook niet van uitgegaan dat het haar zou lukken. Nog steeds weet ik niet hoe ze ontsnapt is. Hoe niemand in dat hele gebouw haar gezien heeft.

Ze dreigde dat ik haar nooit meer terug zou zien en hoewel ik eerst dacht dat dat onmogelijk was, begin ik dat steeds meer te geloven. Ik bedoel; ze heeft zich jaren verstopt in deze stad zonder dat iemand haar kon vinden. Als iemand zich kan verstoppen, is zij het wel.

Ik zak weer met mijn hoofd in mijn handen en wrijf met mijn vingers over de pijnlijk kloppende plek op mijn voorhoofd, in de hoop de aanhoudende hoofdpijn iets te verlichten.

'Nee,' brom ik tenslotte. Waarop Alfeo weer met een geërgerde zucht reageert.

'Oké, maar mocht je iets te binnen schieten, laat het me weten, oké?'

'Best,' mompel ik, me weer met mijn rug naar hem toe draaiend, om hem duidelijk te maken dat ons gesprek voorbij is.

'Baas? Je hebt nog ongeveer vijf minuten, dan moeten we naar die afspraak. De auto kan ieder moment voorrijden.'

Verdomme, ik ben echt een zeef. In de afgelopen weken heb ik zoveel afspraken afgezegd, of domweg vergeten. Maar deze met de boekhouder kan ik niet skippen, er staat veel geld op het spel.

Ik antwoord met een klein knikje en hoor hoe hij de ruimte weer verlaat, waarop ik rustig uit kan ademen. Voor een kort moment dan. Want meteen als ik me omdraai en die foto zie, slaat de paniek weer toe. Ik moet haar vinden, anders heb ik een groot probleem.

In een poging rustig te worden, adem ik diep in en schenk dan een nieuw glas wodka in, dat ik in één keer achterover gooi. Daarna pak ik mijn telefoon en sleutels en loop mijn kantoor uit, langs alle mannen, die me nerveus gadeslaan. De lift is gelukkig al boven, dus ik hoef daar niet op te wachten, maar de weg naar beneden lijkt eindeloos en maakt me onrustig. Iedere plek in mijn huis doet me aan haar denken. Deze lift roept de herinnering aan haar op, toen we hier naast elkaar stonden en ik zo erg mijn best deed om niet naar haar te kijken. Ik zag dat ze naar mij keek, via de weerspiegelende delen in de wanden, en het kostte me zoveel moeite om haar niet tegen de muur te smijten en te zoenen. Ze zag er geweldig uit, in die jurk... Toen Valerie me appte met de vraag of dit iets voor haar was, vroeg ik me al af hoe hij zou staan. Die rode lippenstift, echt geweldig. Ik haatte de combinatie zwart met rood, die bracht alleen vreselijke herinneringen naar boven. Maar bij haar? Ze was zo ontzettend mooi, zo puur, zo perfect. Verdomme, ik mis haar. En ik haat het dat ik haar mis. Waarom ben ik ook niet gewoon in New York gebleven?

De liftdeuren gaan open met een piepje, waarna ik door de lobby naar buiten loop, waar de zwarte limousine al klaarstaat. Ik loop ernaartoe, stop heel even voor een oudere vrouw die over de stoep loopt, zodat ze rustig kan passeren en wil weer verder lopen, als er iets geks gebeurt.

Er klinkt een oorverdovende knal. Een knal die zo hard is dat ik naar achteren geblazen word en uit bescherming mijn armen voor mijn gezicht houd. Overal vliegen stukken metaal en glas om me heen. Ik voel hoe ze me raken, hoe ze mijn huid openrijten en diepe wonden achterlaten. Er volgt nog een ontploffing, een metershoge vuurbal,

waarvan ik de hitte in mijn huid voel branden. Ik probeer weg te kruipen, mezelf in veiligheid te brengen achter de glazen deur van mijn gebouw. Maar dan, net als ik denk dat het allemaal voorbij is, klinkt een derde knal, zo hard dat ik mijn lichaam voel trillen. Ik voel iets tegen mijn hoofd knallen, zie wazig hoe de auto in vlammen opgaat en zak dan in elkaar. In een eindeloze leegte van angst en pijn, de plek waar ik me al zolang tegen verzet.

3

Isabella

Ken je dat? Dat het na een lastige periode eindelijk goed met je gaat? En dat je dan niet kan geloven dat het allemaal echt is en ook zo blijft? Zo voelt mijn leven nu. Iedere dag dat ik op Ani's slaapbank wakker word, kan ik niet geloven dat dit mijn leven is. Dat ik niet hoeft te vluchten, dat ik niet steeds hoeft te verhuizen en nu, op dit moment, gewoon heel even veilig ben. En toch... toch is er nog een deel van mij dat bang is dat het straks allemaal in één klap weg is. Dat het gedoemd is om te mislukken, dat Ani toch een spion van Luca is, die me voor hem in de gaten houdt, zodat hij weet waar ik ben. Het zijn gedachten die me wakker houden. Me volledig in paniek wakker laten worden uit de zoveelste nachtmerrie. En toch is het beter dan wat ik had. Het leven in hotels, het steeds op zoek moeten naar de volgende plek.

Slaperig wrijf ik in mijn ogen en staar dan naar het plafond van Ani's veelkleurige appartement. Of eigenlijk is het amper een appartement te noemen. Het goede woord ervoor is studio, zo heeft ze me verteld, toen ze me hier rondleidde en ondertussen vertelde

hoe schrikbarend veel huur ze betaalt voor een ruimte die ongeveer de helft van Luca's badkameroppervlakte beslaat. Ik ken Ani nog niet zo goed en toch vind ik haar huis precies háár. Het ademt haar stijl; overal zie ik kleine dingen terug die alleen zij gekozen kan hebben. Het koningsblauwe behang bijvoorbeeld, dat gecombineerd is met fuchsia verf op de andere muren. De neongele sierlijsten en deurposten. De vele prulletjes en rommeltjes, die bij gebrek aan opbergruimte overal neergegooid zijn. In de hoek bij het enige raam in de kamer, dat overigens voor de helft wegvalt achter een roodfluwelen gordijn, staat een oude tv. Je weet wel, zo eentje met zo'n hele dikke achterkant, waarop we in de avond tv-kijken. Ani heeft een eindeloze voorraad aan dvd's, die allemaal in een bruinige bananendoos liggen die naast de kast waar de tv op staat gedropt is. En hoewel ik bij veel dingen echt niet snap wat er nou zo leuk aan is, of waarom ze die film nou per se wil kijken, voelt het wel heel erg fijn om in de avond gewoon samen op de slaapbank te zitten, popcorn te eten uit de kleine magnetron die weer in een andere hoek staat en ondertussen te kletsen over van alles en nog wat. Voor het eerst in heel lang voel ik me normaal. Een normaal mens, waar er hier in de stad iedere dag duizenden van over straat lopen. Duizenden mensen om tussen te verdwalen, die ik nooit bij naam zal kennen. Duizenden mensen die achteloos om me heen lopen, terwijl ik me bij iedere blik die ik opvang afvraag of ze hém kennen. Of ze me in de gaten houden. Het is een gevoel waar ik heel graag vanaf zou willen komen. Wist ik nou maar hoe.

‘Milena? Ben je al wakker?’

Ik kom overeind van de bank, die bedekt is met zo'n stapel veelkleurige dekens, dat ik de uitstekende springveren amper meer voel en kijk over de leuning naar het hemelbed van Ani, waar dezelfde roodfluwelen gordijnen omheen gedrapeerd zijn die ook voor de ramen hangen. Ze rekt zich uitgebreid uit, waarbij ze halverwege haar

dikke, sluike pony uit haar gezicht veegt en hardop gaapt, voor ze me aankijkt en naar me grijnst.

‘Ik heb zoveel honger dat ik serieus wel een paard op kan eten. Wil je ontbijt?’

Ik knik en werp haar een glimlach toe, voor ik mijn benen over de rand van de bank hang zodat ik iets rechterop zit. Het is een van de dingen die ik in de afgelopen dagen over Ani geleerd heb. Of tenminste, ik heb het zelf opgemerkt, maar anders had ik het wel geleerd door de vele dingen die ze me vertelt. Ani is een zelfbenoemde adhd’er. Ze vertelde me op een van onze eerste avonden samen al over de tornado’s en orkanen in haar hoofd, die ervoor zorgen dat het nooit eens rustig is, diep vanbinnen. Ze vertelde me over de vele dingen waar ze zich vol passie ingestort had, om vervolgens letterlijk in te storten, omdat ze er zo vol voor ging dat ze niet merkte hoeveel energie het haar kostte. Het is ook de reden dat ze nooit een opleiding afgemaakt heeft en nu op haar tweeëntwintigste met haar zevende baantje bezig is. Wel eentje dat ze voor haar doen al heel erg lang volhoudt, want ze maakt al acht maanden schoon in het hotel waar ik tot voor kort sliep. Een baantje dat ze te danken heeft aan haar vriend Raoul, die ze Raz noemt en chef-kok is, die haar volgens eigen zeggen ‘rust geeft’ en ‘in bedwang houdt’.

Maar goed, het punt is dat Ani altijd wat overdrijft. Ze kan niet een beetje honger hebben, of een beetje moe zijn. Ze is altijd uitgehongerd of ze is helemaal afgepeigerd. Eigenschappen die haar wederom iets unieks geven en ervoor zorgen dat het nooit saai is met haar.

Zonder op mijn antwoord te wachten, springt ze met een boogje uit bed en huppelt naar de commode aan de zijkant van de ruimte, waar ze een kast opentrekt en er een pak cornflakes uithaalt. Uit de tafelkoelkast pakt ze een grote fles melk, klemt hem onder haar arm en pakt met haar inmiddels weer vrije hand twee kommen en twee lepels, waarmee ze naar de bank loopt.

‘Ik heb toch zo lekker geslapen! Het voelt echt alsof ik wel tien uur geslapen heb, terwijl we volgens mij pas om twee uur naar bed gingen. Ik was helemaal dood. Maar ik ben er weer helemaal bij. Echt helemaal. Wil je ook eten? Kijk, hier is een kom. We moeten wel boodschappen doen, want dit is het laatste!’

Ze drukt de kom in mijn handen, schudt er een flinke hoeveelheid regenboogkleurige fruitloops in en dan een flinke scheut melk, die net niet over de rand klotst.

‘Ja, goed geslapen,’ mompel ik, mijn lepel in de kleurige brij stekend. ‘Hoe laat moeten we aan het werk?’

‘Oh, mijn God! Helemaal vergeten! Eerste dag, hè? Je gaat het helemaal nailen hoor Millie, komt goed!’

Ik knik zachtjes. Mijn humeur heeft iets meer moeite met opstarten en ik steek de lepel brij in mijn mond, ondertussen luisterend naar Ani’s vrolijke gekwebbel, dat van het ene onderwerp naar het andere gaat, zonder tussendoor adem te halen of überhaupt een zin fatsoenlijk af te maken. Ja, vandaag is mijn eerste werkdag en ja, ik ben zenuwachtig. Eigenlijk had ik een paar dagen geleden al moeten beginnen, maar Geralt, de manager van het hotel, was de stad uit en wilde me graag zien voor hij me aan zou nemen. Gelukkig had hij gisteren maar een kort gesprekje nodig, letterlijk of ik drugs gebruikte en of ik ooit in de gevangenis had gezeten, om me aan te nemen. En vandaag mag ik dus aan de slag. Iets dat ik stiekem veel spannender vind dan ik toe wil geven.

Een klein halfuur later zit ik, compleet in mijn nieuwe uniform, bij Ani achter op de fiets, die al scheldend tussen het verkeer door naar het hotel sjeest. Het is druk in de stad, misschien zelfs wel drukker dan normaal. Overal staan toeterende auto’s, steken boze chauffeurs hun arm uit het raam terwijl ze elkaar allerlei verwensingen toeroepen en rennen mensen kriskras tussen de rest door, om maar op tijd op hun bestemming aan te komen. Ani racet het laatste stukje en stopt dan

zo plots, dat ik haar vast moet grijpen om niet te vallen. Ze zet de fiets in de stalling en kijkt me eerst aan, voor ze hem op slot zet.

‘We moeten echt een fiets voor je kopen, hoor. Dan zijn we er veel sneller!’

‘Ik heb al jaren niet gefietst. Dus dat betwijfel ik.’

Vol verbazing kijkt ze me aan, om dan haar schouders op te halen en naar de ingang te lopen.

‘Ik leer steeds meer dingen over je. Soms lijkt het net of je opgesloten hebt gezeten, of zo. Je kent Friends niet eens, dé serie voor New Yorkers zoals wij. En nu kun je ook al niet fietsen?’

Ik lach het weg, maar eigenlijk vind ik het best lastig. Gisteren had Ani ergens een dvd van Friends vandaan geplukt, een serie die ik nog nooit heb gezien. Het is ook de reden dat we zo laat slapen, want vanaf het moment dat Rachel binnen kwam lopen in haar bruidsjurk, was ik verkocht en vond ik het niet eens storend dat Ani er steeds tussendoor kletste met allerlei quotes en feitjes.

Samen lopen we naar de hoofdingang, waar we door een smalle gang lopen, waar ook alle roosters hangen voor die dag. Het hotel is behoorlijk groot en wordt deels verhuurd voor luxe zakelijke diners en feesten. Vandaag moeten we kennelijk een zaal schoonmaken, waar vanavond een groot feest gegeven gaat worden.

Met een poetskarretje loop ik achter haar aan door de lange gangen, waar ik hier en daar mijn ogen over de muren vol kunst laat gaan. Wie het hotel ooit ingericht heeft, moet een hele goede smaak hebben, want de schilderijen zijn stuk voor stuk uniek en prachtig. Zo mooi dat ik het gewoon jammer vind om door te moeten lopen.

We komen aan in een zaal die best groot is, maar toch gezellig en knus aanvoelt. Er is overduidelijk een feestje geweest, want er staan nog wijnglazen en flessen op de vele tafeltjes en ook vond niemand van het restaurantpersoneel het kennelijk nodig om de vele borden en servetten op te ruimen, dus we hebben genoeg te doen.

‘Oké, ik denk dat het maar goed is dat we met zijn tweeën zijn vandaag,’ zucht ze. Wat nou als we de taken verdelen? Ik doe de glazen en het stofzuigen, jij doet het servies, de troepjes en als je klaar bent met tafels afnemen, kun je al die foto’s daar aan de wand misschien even afstoffen. Maak je meteen een goede beurt bij Geralt, want die heeft een bloedhekel aan stof.’

Zonder te mopperen begin ik aan het verzamelen van de vele bordjes die overal op de tafeltjes verspreid staan, soms met het eten er nog op, en zet ze op de trolley aan de zijkant van de ruimte, zodat we alles straks in één keer weg kunnen brengen. Daarna pak ik een doek van het schoonmaakkartje en dompel hem onder in de emmer met water die Ani gehaald heeft. Stuk voor stuk maak ik alle tafels schoon, terwijl Ani alle glazen wegzet en dan de stoelen verschuift, zodat ze kan stofzuigen. Iets dat een flinke klus is, in een ruimte met alleen tapijt.

Als ik alle tafeltjes schoongemaakt heb, pak ik een schone doek en loop naar de grote wand, die helemaal volhangt met foto’s.

‘Wie zijn al die mensen?’ vraag ik, terwijl ik een lijstje van de muur pak waar een hoogblonde vrouw op staat, die door een rijk uitziende man op haar in een handschoen gehulde hand wordt gekust.

Ani zet de stofzuiger uit en loopt naar me toe, waarna ze naast me voor de muur komt staan.

‘Belangrijke mensen die hier ooit in het hotel zijn geweest. Voor een feest of voor een nachtje. Geralt vindt het leuk om al die herinneringen te bewaren, dus hij maakt overal foto’s van en hangt ze hier op. Iedereen die echt bekend is in New York of daarbuiten, hangt hier aan de muur.’

‘Oh, ik ken eigenlijk niemand,’ zucht ik, het lijstje oppoetsend en terughangend aan de muur.

‘Verbaast me niets. Je kent Friends niet eens!’ grinnikt ze, waarna ze op mijn schouder klopt en terug naar de stofzuiger loopt, die ze verwoed weer over het tapijt begint te trekken.

De hoeveelheid foto’s is eindeloos en ik moet op een gegeven moment zelfs een kruk pakken om bij de bovenste rijen te kunnen. De personen op de foto’s zien er rijk uit in hun mooie pakken en jurken, behangen met diamanten en met standaard een glas champagne in hun hand, maar ik ken ze allemaal niet. Of tenminste, dat denk ik. Want als ik het zoveelste lijstje van de wand pak en het doekje eroverheen haal, zie ik twee gezichten die me akelig bekend voorkomen. Zo bekend, dat ik van schrik het lijstje uit mijn handen laat vallen, waardoor het naar beneden valt en op de vloer uit elkaar spat met zo’n gerinkel, dat Ani meteen opkijkt en de stofzuiger uitzet.

‘Shit! Ani, het spijt me zo erg. Ik... Ik schrok en –’

Ze snelt naar me toe en helpt me eerst van de kruk, voordat ze naar het kapotte lijstje op de vloer kijkt.

‘Liet je hem uit je handen vallen? Of schrok je ergens van?’

Ik kijk haar aan en zie dat ze gelukkig niet boos is, maar toch vind ik het ergens eng om de waarheid te vertellen. Ik kan toch niet vertellen dat ik die mensen op die foto heel goed ken? Straks kent zij ze ook.

‘Weet ik niet,’ zucht ik beschaamd. ‘Ik, ehm, kan ik hem nog repareren?’

Ani zucht en trekt kort haar schouders omhoog, voor ze de foto van het echtpaar tussen de scherven wegtrekt en hem heen en weer beweegt om de laatste splinters eraf te schudden.

‘Nah, we hebben nieuwe in Geralts kantoor. Loop maar mee, dan laat ik het je meteen zien.’

Ik volg haar stilletjes naar de gang. Op de heenweg keek ik nog vol ontzag naar alle prachtige kunst aan de muren, maar nu doet het me niets meer. Waar ik ook kijk, welke schitterende dingen ik ook zie, het enige dat steeds in mijn hoofd blijft opdoemen is dat beeld dat

daar op het stukje papier in Ani's handen staat. Het beeld van de twee mensen, hun brede lach, vastgelegd in een innige omhelzing, beiden een glas champagne in hun hand. Het beeld maakt me misselijk, laat het beetje eten dat ik nog in mijn buik had rondklotsen alsof het zijn weg naar boven probeert te vinden. We lopen een kleine ruimte binnen, met daarin een houten bureau, een grote boekenkast en een aantal kleinere kasten aan de zijwand, waar Ani er eentje opentrekt en er een doos uithaalt.

‘Kun je helpen? Ik moet eentje met de goede maat vinden.’

Aarzelend loop ik naar haar toe, stapje voor stapje, terwijl ik eigenlijk niets liever wil dan me omdraaien en heel hard wegllopen. Maar dat doe ik niet. Ik loop tot ik naast haar sta en pak huiverend de foto van haar aan. Het voelen van het gladde papier aan mijn vingertoppen zendt al een schok door mijn lichaam, een gevoel dat alleen maar sterker wordt als mijn ogen weer op die twee mensen vallen, die me vanaf het papier aankijken. Bevroren in de tijd, in hun eeuwige omhelzing, met die walgelijke, gemaakte grijns op hun gezichten.

‘Ken je hen?’ hoor ik Ani vragen, tussen het gerommel van de lijstjes door. ‘Je kijkt alsof je een spook hebt gezien.’

‘Nee, ik ken ze niet,’ hoor ik mezelf liegen. ‘Ik dacht van wel, maar het is niet zo.’

Ze kijkt me een twijfelend aan en pakt dan de foto van me aan, om hem op een gevonden lijstje te leggen.

‘Ik denk dat deze wel past. Kom, dan doen we hem erin.’

Met de foto in haar ene en het lijstje in haar andere hand, loopt ze naar het bureau, waar ze voorzichtig het cellofaan van het lijstje afhaalt.

‘Niet zo goed dat je deze mensen niet kent, hoor. Ze zijn wel heel bekend en heel belangrijk in de hogere kringen van New York, maar

ik had ook nooit van ze gehoord tot Geralt het een keer vertelde. Ze zijn ergens begin dit jaar vermoord, megatragisch.’

‘Tragisch?’ herhaal ik grimmig. Als er ook maar iets niet tragisch is, dan is het wel de dood van die twee monsters daar op die foto.

‘Ja, nou ja, ik heb er wel wat dingen over gelezen toen Geralt over ze vertelde. Don Lombardo en zijn vrouw waren enorme weldoeners. Ze gaven meer geld aan goede doelen dan wie dan ook. Ze waren wel heel rijk, maar hadden zelf geen makkelijk leven. Ik las dat hun oudste zoon overleed bij de bevalling en dat hun dochter kennelijk doordraaide en vanuit het niets verdween uit haar slaapkamer. Geralt dacht aan een vergeldingsactie, maar ik denk dat er wel meer gebeurd moet zijn, hoor. Misschien was ze verliefd en ontsnapte ze om bij haar vriendje te zijn, of zo. En werd ze toen doodgeschoten.’

‘Dat klinkt als die film van eergisteren,’ zucht ik. ‘Romeo en Juliet?’

‘Klopt ja, ach ik ben een hopeloze romantica. Maar mevrouw Lombardo werd ziek en was niet meer te behandelen. En toen ze naar huis reden om daar rustig te sterven, was er een of andere mafkees die hun auto doorzeefde met kogels. Beiden helemaal dood. Wat een pech, hè?’

‘Nou!’ beaam ik maar, omdat ik haar moeilijk kan vertellen dat ik liever had gewild dat ze aan een veel pijnlijkere dood gestorven waren. Dit was tenminste snel, alles beter dan wat ze mij hebben aangedaan.

‘Weet je wat trouwens ook raar is? Er gaan dus megaveel geruchten over hen, sinds hun dood. Dat ze maffia waren, en zo. En dat ze al dat geld aan hun werk in de onderwereld te danken hadden. Ik bedoel, Don Lombardo ziet er wel uit als een boef, maar toch.’

‘Ik denk dat je nooit precies kunt weten hoe iemand is totdat je ze echt kent. Iedereen heeft wel geheimen waarvan ze willen dat niemand ze weet. Denk ik.’

Ze kijkt me aan vanachter haar dikke pony, alsof ze wil weten of er een diepere betekenis achter mijn woorden zit en haalt dan haar schouders op.

‘Ach ja, misschien wel. Maar weet je wat ook echt heel gek is? Hun dochter is dus nooit gevonden. En Geralt hoorde dat hun jongste zoon kennelijk nog te jong is voor de erfenis. Dus de hele onderwereld zou naar haar op zoek zijn.’

‘Waarom zouden ze haar zoeken? Zo belangrijk is ze toch niet? Zeker niet als ze al die jaren al weg is en niemand naar haar omgekeken heeft.’

Ani grinnikt en klikt dan de foto weer vast in het lijstje. ‘Ik weet niet, ik zou die Isabella wel willen zijn hoor. Kennelijk staat dat geld ergens op een rekening en komt het pas vrij als een van de kinderen trouwt of vijfentwintig wordt. Ik geef al die onderwereldfiguren groot gelijk. Vind Isabella, zorg dat ze met een van je zonen trouwt en je bent miljardair. Want geloof me, zij waren echt rijk. Megarijk!’

Ik knik en pers er een glimlach uit, maar moet me ondertussen aan de tafel vasthouden, omdat ik misselijk word van die woorden en alles om me heen lijkt te draaien. Bij die ene zin, die ene zin die Ani net uitsprak, klikte het allemaal in mijn hoofd. Dit was waar Luca op uit was. Hij wilde me niet redden, hij wilde me niet beschermen. Het enige dat hij wilde, was dat ik verliefd op hem zou worden en met hem zou trouwen, zodat hij de erfenis zou krijgen, de erfenis die ik al afgewezen heb. En meer dan ooit realiseer ik me dat ik bij hem uit de buurt moet blijven. Hij mag me nooit vinden, anders laat hij me nooit meer gaan.

4

Isabella

‘**H**eb je geen honger? Of eet je liever geen pasta?’

Lusteloos zit ik met mijn vork in de bucatini all’Amatriciana te prikken die voor me staat en waar ik in het half uur dat ik hier aan de bar zit, hoogstens vijf minuscule hapjes van gegeten heb.

‘Ze is gewoon moe, Raz,’ vult Ani voor me in. ‘Was haar eerste werkdag vandaag.’

Uit beleefdheid til ik mijn hoofd op en knik ik naar Ani’s vriend, die deze heerlijke maaltijd helemaal gratis voor ons gemaakt heeft, om mijn eerste dag te vieren. En omdat hij nog heel veel ingrediënten over had van het diner van vanavond.

Ja, ik ben moe. Het was een lange en drukke dag, waarin ik geen moment stilgestaan heb en ik voel iedere spier in mijn lichaam. Maar dat is niet de reden dat ik geen hap door mijn keel krijg. De reden is het verhaal van Ani over de erfenis en mijn conclusie over Luca. Hoe heb ik zo dom kunnen zijn? Hoe kon ik ooit voor hem vallen? Ik was echt verliefd op hem. Met heel mijn hart. En hoewel het al voelde alsof hij

het brak toen hij vertrok, komt de klap nu pas echt aan. Nu ik weet dat het allemaal nep was. Dat hij geen moment echt iets voor me gevoeld heeft. Dat hij al die tijd op mijn geld uit was. Of nou ja, op het geld van mijn ouders. Het geld dat ik al eens afgewezen heb.

‘Millie, gaat alles wel goed? Je kijkt weer zo geschrokken.’

Ik kijk Ani verbaasd aan en zie dat Raz me ook aankijkt, alsof ik heel raar aan het doen was, of zo.

‘Nee, ik... Weet ik veel, het was gewoon veel vandaag, denk ik.’

Hij knikt, maar ik zie Ani alweer enthousiast in haar handen klappen, waarbij ze opspringt van haar stoel en me een duwtje tegen mijn schouder geeft.

‘Weet je wat we gaan doen? Ik ga vanavond wat drinken met Raz hier en mijn vriendinnen. Oké, en zijn vrienden. Wil je mee?’

‘Ik weet niet of dat een goed idee is, het was een lange dag en –’

‘Kom op, Millie, je bent jong, mooi en single. In New York. Wat is nou een beter idee dan uitgaan?’

Thuiszitten en zorgen dat een enorm enge maffiakerel me niet op het spoor komt.

‘En als je je zorgen maakt over die creepy ex van je; Raz’ vrienden zijn heel breed. Die houden je wel veilig. Misschien vind je een van hen wel leuk. Er is niets dat beter tegen liefdesverdriet werkt dan seks. Toch, Razzie?’

Hij haalt zijn schouders op en loopt weer met onze borden, de hare leeg en mijne nog vol, naar de keuken, waar hij ze wegzet.

‘Ah toe nou, Millie, het wordt echt heel erg leuk!’

‘Ik weet het niet, Ani, ik heb niet eens iets om aan te trekken. Ik kan toch niet in uniform gaan?’

‘We hebben dezelfde maat! Oké, jouw tieten zijn iets groter, maar dan doe je gewoon een knoopje los, of rekstof ofzo. Raz’ kamer is hier vlakbij, daar ligt nog wat van mij. Please, ga mee? Toe?’

Bij gebrek aan mijn bord, waar ik wat in had kunnen roeren, pak ik mijn glas water en laat de vloeistof ronddraaien, tot ik tot een besluit gekomen ben. Het is beter van niet, dat weet ik maar al te goed. Maar ergens klinkt het wel als hele goede afleiding. En Luca verwacht denk ik toch nooit dat ik hier in de stad uit zal gaan. Hoe moet hij me ook vinden? Echt niet dat hij in het soort bars komt waar Ani en haar vrienden naartoe gaan.

En dus geef ik toe, met als gevolg dat ik een klein uur later in een rokerige en lawaaierige bar sta, vol dronken mensen, die zich allemaal prima lijken te vermaken. Raz heeft twee drankjes voor ons gehaald die naar ijsthee smaken, maar inslaan als een bom. En hoewel ik daar wel genoeg aan had, trakteert één of andere kerel ons op shotjes tequila, waar ik me spontaan zo dronken van voel als ik me destijds voelde toen ik besloot dat het een goed idee was om een hele fles rode wijn leeg te zuipen in Luca's penthouse en vervolgens in een glasscherf te gaan staan. Bij die gedachte schiet er een rilling door mijn hele lichaam. Niet door de pijn, want daar herinner ik me niets meer van. Maar wel van Luca, hoe hij me zonder moeite op het aanrecht tilde, mijn voet verbond en me in bed stopte. Het was voor het eerst dat ik hem een beetje menselijk vond. Lief zelfs. Maar goed, achteraf was het dus allemaal één groot toneelstuk, alles was nep.

Geïrriteerd neem ik een flinke slok uit het grote glas, om het daarna meteen maar achterover te slaan. Dit is hoe volwassenen met hun problemen omgaan, toch? Gewoon net zo lang drinken tot je niets meer voelt. Misschien is het tijd om volwassen te worden.

Ik zet het glas met een klap op de bar en veeg mijn mond af, om te gaan dansen. Maar als ik van mijn kruk af stap, voel ik een hand op mijn schouder. Eentje waar ik zo van schrik dat ik uithaal met mijn hand en iemand keihard tegen zijn arm ram.

'Jezus mens! Ik dacht al dat jij het was! Er is maar ééntje die zo uit kan halen als jij.'

Boos kijk ik naar de man die voor me staat en realiseer me maar al te goed dat ik in de problemen zit. Twee donkere ogen kijken me geschrokken aan, al vindt hij het zo te zien ook wel heel erg grappig, want als hij bijgekomen is van mijn plotselinge uithaal, verschijnt zijn kenmerkende scheve grijns op zijn gezicht. Ik daarentegen, scan de ruimte op een uitweg om te vluchten. Ergens aan de rechterkant van de ruimte zie ik een deur, zou het me lukken om daarheen te rennen? Maar voor ik dat kan doen, legt hij zijn hand naast me op de bar, waardoor die uitweg versperd wordt.

‘Ik ga niet met je mee! Zeg maar tegen Luca dat hij kan stikken.’

Great, ik hoor aan mijn stem dat ik aangeschoten ben, iets dat hij kennelijk nog grappiger vindt.

‘Oh, als Luca hoort dat ik je gevonden heb gaat hij zo blij zijn. Kan nu al niet wachten om die kop van hem te zien.’

En door die woorden realiseer ik me pas echt wat er nu kan gebeuren. Gio is Luca’s beste vriend, of nou ja, één van zijn vrienden. En als Gio Luca vertelt dat hij me heeft gezien, dan komt hij me halen. Dan kom ik nooit meer uit die toren van hem. Ik weet het zeker. Er moet toch een manier zijn om aan Gio te ontsnappen?

‘Kijk niet zo geschrokken. Ben ik lelijk geworden. Of zo?’

Hij haalt zijn handen over zijn zwarte overhemd, ééntje die zo uit Luca’s kast zou kunnen komen en lijkt te kijken of er misschien ergens een vlek op zit.

‘Breng me alsjeblieft niet terug naar hem. Alsjeblieft?’ Ik hoor mijn stem smeken, iets dat ik niet graag doe. Maar alles is beter dan terug naar Luca.

‘Wil je niet terug naar Luc? Ik dacht dat jullie helemaal verliefd waren. Jullie waren half aan het neuken toen ik je voor het laatst zag. Was echt supergeil.’

Ik zie dat hij een grapje maakt, maar ik vind het allesbehalve grappig. Shit, ik had niet moeten drinken, want ik merk dat ik nu last

heb van de alcohol die mijn verstand lijkt te vertroebelen. En dus doe ik wat ieder wanhopig meisje in mijn situatie zou doen. Of tenminste, hetgeen dat me op dat moment de beste optie lijkt.

‘Please Gio, ik kan niet terug. Ik smeeek het je. Ik doe alles. Als je me maar niet verraadt.’

Ditmaal is de verbazing in zijn ogen pas echt goed te zien. Hij knikt zachtjes en pakt dan mijn hand vast, om me vervolgens mee te trekken naar de deur die ik al gespot had en kennelijk uitkomt op een gang die ook naar de toiletten leidt en waar, afgezien van een stelletje dat elkaar staat af te lebben, niemand is.

‘Wat is er gebeurd tussen jullie? Jullie waren helemaal verliefd, hij vermoordt me half omdat ik een grapje over jou maak en dan vlucht je. Was er dan niets tussen jullie?’

Hij vraagt het op een manier waarop het lijkt alsof hij het voor zichzelf probeert goed te praten dat hij niet meteen zijn baas inlicht.

‘Het was allemaal nep.’ fluister ik zachtjes. ‘Alsjeblieft Gio, ik weet dat we nooit goede vrienden geweest zijn, maar ik kon altijd goed met je praten en ik vertrouwde je. Ik kan niet terug naar hem. Hij maakt me kapot. Alsjeblieft, zeg niet dat je me gezien hebt.’

Verdomde alcohol. Ik ben niet alleen aan het smeken, mijn stem trilt ook nog zo erg dat het lijkt alsof ik ieder moment kan gaan janken, iets dat ik echt niet wil. Maar toch, als hij een hand op mijn schouder legt en voorzichtig over de huid aait, die dankzij Ani’s geweldige, maar wel blote jurkje, nu heel erg naakt aanvoelt, voel ik me langzaam wat ontspannen.

‘Wat heb je ervoor over? Als Luca erachter komt dat ik dit wist en het hem niet verteld heb, dan hang ik. Dat snap je, hè?’

‘Snap ik,’ fluister ik zachtjes. ‘Wat wil je? Ik doe alles...’

Ik heb meteen spijt van die belofte, zeker als ik hem zie slikken en ik zijn ogen naar mijn lippen zie schieten. Misschien ben ik wel een kind van mijn moeder, maar goed voor één ding. En dus knik ik zachtjes

en sla dan mijn ogen neer, voor ik mijn hand op zijn kruis leg, waar de stof van zijn jeans al flink gespannen staat. Er schiet een schokje door zijn lichaam en ik hoor hem diep inademen, alsof hij schrikt van mijn aanraking. En hoewel ik verwacht dat hij me mijn gang laat gaan, doet hij dat niet. In plaats daarvan zucht hij, pakt mijn hand en weeft zijn vingers tussen de mijne door.

‘Wil je niet?’

De verbazing is duidelijk in mijn stem te horen en zo te zien verbaast zijn reactie hem zelf ook, want hij knijpt zijn ogen dicht, alsof hij nu al spijt heeft van die beslissing.

‘Geloof me, er is niets wat ik liever wil. Jezus, je wilt niet weten hoe fucking jaloers ik op Luca was, iedere keer dat hij aan je mocht zitten. Omdat ik wist dat je onbereikbaar was voor mij. En fuck, vanavond krijg ik hier spijt van. Maar ik weet dat je dat niet wilt doen, dus je hoeft het niet te doen. Of nou ja, het mag wel. Maar laat me je eerst meenemen op een date, of wat eten, of zo.’

‘Een date?’ herhaal ik geschokt.

‘Ja, en kijk niet zo. Ik houd mijn mond, maar dan moet je met me op date. En maak je geen zorgen, het is op een plek waar hij ons niet kan vinden. Oké?’

Ik kijk hem ongelovig aan, staar heel even naar zijn knappe gezicht. Zijn donkere krullen, zijn scheve grijns, de stoppels die zijn kaken bedekken en knik dan zachtjes.

‘Is het geen truc? Dat je me aan hem overlevert?’

In zijn lach zie ik een glimp van zijn witte tanden, voor hij kort zijn hoofd schudt.

‘Nee, ik weet niet wat hij je heeft aangedaan. Maar als het zo erg is dat je niet meer naar hem terug durft, respecteer ik dat. Ik ben geen slechte gast, oké? Ik doe alleen af en toe slechte dingen.’

‘Wel vaker dan af en toe,’ grinnik ik zachtjes, afgeleid door het kalmerende gevoel dat zijn warme vingers die zachtjes over mijn

schouder glijden me geven. In het begin vond ik Giovanni een lul en ergens heb ik hem nog steeds niet vergeven omdat hij Joe neergeschoten heeft. Maar toch, ik heb een hele andere kant van hem leren kennen toen ik opgesloten zat in Luca's appartement, toen Luca neergeschoten was en moest herstellen. En ik vertrouw hem, misschien tegen beter weten in.

‘Oké,’ geef ik toe. ‘Wanneer?’

‘Kun je morgen? Ik ben de hele dag in de haven, maar in de avond kan ik wel weg. Waar woon je?’

Kennelijk ziet hij de aarzeling op mijn gezicht, want hij herpakt zich meteen.

‘Dat komt later wel. Zullen we gewoon hier afspreken? Bij de bar? Ik zal je niet besluisen. Beloofd.’

‘Dat klinkt prima,’ geef ik opgelucht toe. ‘Dan zie ik je morgen. Rond zeven uur?’

‘Acht,’ antwoordt hij. ‘En ga nu maar terug naar je vrienden, want ik moet naar huis en ik wil niet dat je hier alleen rondloopt. Zie je morgen, oké?’

Hij buigt zich naar me toe en kust zacht mijn voorhoofd, voor hij met me terugloopt naar de deur. Langzaam loop ik terug naar de bar, waarbij ik zonder om te kijken voel dat hij naar me kijkt. Iets dat bevestigd wordt als ik de bar bereik en Ani begroet, waarna ik naar de deur kijk, waar ik hem net zie verdwijnen.

‘Wie was die leuke jongen net?’ vraagt Ani, die me een glas aangeeft, waar zo te proeven gelukkig gewoon water in zit.

‘Een oude vriend van vroeger. We gaan morgen wat drinken ergens.’ Oké, het is niet helemaal de waarheid, want Gio en ik zijn nooit vrienden geweest, maar ik weet niet hoe ik het anders moet noemen.

‘Zie je wel? Eruit gaan is goed voor je! Niks van die enge ex aantrekken; het komt allemaal goed. Weet je wat? Ik bestel

champagne, of nou ja, Raz. Want ik ben arm. Raz? We hebben iets te vieren! Bubbels?’

Hij kijkt Ani aan en schudt lachend zijn hoofd, maar bestelt wel drie glazen, waarvan hij er twee aan ons geeft en het derde in zijn hand houdt. ‘Ik heb geen idee wat er te vieren is, maar laten we er vooral op proosten. Proost!’

Onwennig tik ik mijn glas tegen die van hen aan en volg hun voorbeeld door een slokje te nemen. En terwijl ik de bubbeltjes in mijn neus voel, voel ik een soort gezonde spanning. Ik weet niet waarom, maar ik denk dat Gio wel te vertrouwen is. Dus misschien is dit goed. Een nieuw begin.

5

Luca

‘Ik was hier al bang voor. Ze zijn deze keer te ver gegaan. Het had zo verkeerd kunnen aflopen.’

‘Nog verkeerder dan dit? Dan was hij dood geweest. Besef je dat wel?’

Zelfs zonder mijn ogen open te doen voel ik dat mijn gezicht pijnlijk en opgezet is. De rechterkant trekt, alsof er een hechting in zit. Een kans die best groot is, aangezien ik me nog herinner dat er iets tegen mijn gezicht aankwam, vlak voordat ik wegzakte. Ik kan mijn lichaam amper bewegen het voelt alsof mijn hoofd vol watten zit. En de pijn. Zelden was de pijn zo hevig als nu. Niet alleen fysiek, maar ook mentaal. Die wonden herstellen wel weer. Het worden de zoveelste littekens op mijn lichaam, bewijzen van dingen die ik overwonnen heb. Maar het feit dat ze me weer te pakken hebben gekregen... niet alleen een aantal van mijn mannen, maar ook mijn chauffeur gedood hebben... mijn auto hebben opgeblazen, voor mijn huis, de enige plek waar ik nog veilig was... dát nekt me. Het zorgt ervoor dat ik weiger mijn bed uit te komen, dat ik me steeds

slapend houd als mijn mannen hier zijn, ook al ben ik al drie dagen af en toe wakker. Ik hoor Fabrizio met Alfeo praten. Ze maken zich overduidelijk zorgen omdat het deze keer echt bijna mis was.

Ik hoor Fabrizio vloeken, waarna de deur van de kamer dichtslaat, iets dat nogal vaak lijkt te gebeuren in de laatste dagen. Hij vindt het belachelijk dat ik niet in het ziekenhuis lig. Dat hij me hier, gewoon in mijn slaapkamer, moest opereren na die aanslag. Dat hij zonder al te veel gereedschap een glasscherf uit mijn zij moest trekken, iets waarvan ik de pijn nu nog steeds moeiteloos voor de geest kan halen. Even denk ik dat beide mannen de kamer uit zijn, maar dan hoor ik voetstappen en iemand die een stoel naar mijn bed sleept en daarop gaat zitten.

‘Luc, ik weet dat je wakker bent. Doe je ogen open, man; ik ben niet achterlijk.’

Eigenlijk wil ik gewoon volhouden. Ik ben te trots om me zo te laten kennen, maar Alfeo is mijn familie. Mijn beste vriend. Ik kan niet anders dan toegeven.

Ik knipper wat en schrik van het licht in de kamer. Kennelijk heeft iemand van die idioten de gordijnen helemaal opengedaan, waardoor de kamer in zonlicht baadt. Wat raar is, want mijn kamer is nooit zo licht. Waar ben... Verdomme... Ik lig in háár kamer, in haar bed, waar de dekens nog naar haar ruiken. De zoete, bloemige geur van haar haren. Ik heb Martina verboden hier te komen, wilde dat alles hetzelfde zou zijn als ze ooit terug zou komen. Ik wist dat ik hem herkende, maar ik dacht dat ik het me verbeeldde. Fuck!

‘Waarom lig ik hier in deze fucking kamer?’

‘Je ligt hier al drie dagen, vraag je dat nu pas?’

‘Geef gewoon antwoord, man!’

Hij zucht diep en gaat achterover zitten, alsof hij klaar is met al mijn bullshit. Ik geef hem geen ongelijk. Sinds Isabella weg is, gedraag ik

me als een onvoorzichtige idioot. Met dit als gevolg. Het is mijn eigen fucking schuld.

‘Je hebt je eigen bed helemaal onder gebloed. Ik heb een nieuw matras voor je besteld. Kennelijk was die van jou niet bestand tegen een operatie.’

‘Hmm,’ brom ik. Zelfs praten doet zeer. Wat is er precies met me gebeurd?

Alsof Alfeo ziet wat ik me afvraag, vult hij dat antwoord voor me in.

‘Het was een flinke aanslag, Luc. Ik kan me niet voorstellen dat je het niet hebt gehoord, maar er zijn zeven mensen dood, waarvan drie onschuldige voorbijgangers. Die fucking Lombardo’s hebben hem opgeëist. De auto was nog niet geblust en we hoorden het al. Je had het bijna niet gehaald. Die complete glazen deur van beneden is over je heen geklapt. Je hebt geluk dat je nog leeft, man, maar je moet hier weg. Je moet naar een plek waar het veiliger is voor je. Kom anders bij mij en Felice wonen, voor een tijdje. Tot je in ieder geval weer een beetje hersteld bent.’

‘En dan, Alfeo? Straks nemen ze je gezin te grazen, man. Ik ben mijn hele familie kwijt, dat risico mag jij niet nemen.’

‘Oké,’ knikt hij instemmend. ‘Maar je moet hier wel weg. Ik heb al wat spullen voor je ingepakt. We gaan een plek voor je zoeken waar je terecht kan. Heb je die woning nog? Op 64th?’

Ik sluit mijn ogen en ga voorzichtig met mijn handen naar mijn gezicht, waar ik de draden van de hechtingen in mijn wang uit voel steken. Ik weet over welk huis hij het heeft. Het is het huis dat mijn vader ooit kocht om daar met zijn vrouw te gaan wonen. Een prachtig herenhuis in de upper east side. Destijds helemaal verbouwd en klaar om er met zijn nieuwe bruid in te trekken. Ik betaal iedere maand een flink bedrag voor de schoonmaaksters, zodat ze het onderhouden. Maar ik ben er sinds die ene vreselijke dag nooit meer geweest. En